

EPISTOLA ENCYCLICA
DE ROSARIO MARIALI
LEO PP. XIII
VENERABILES FRATRES
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

MAGNAE Dei Matris amorem et cultum quoties ex occasione licet excitare in christiano populo et augere, toties Nos mirifica voluptate et laetitia perfundimus, tamquam de ea re quae non solum per se ipsam praestantissima est multisque modis fugifera sed etiam cum in timo animi Nostri sensu suavissime concinit. Sancta nimirum erga Mariam pietas, semel ut poene cum lacte suximus, crescente aetate, succrevit alacris valuitque in animo firmiter: eo namque illustris menti apparebat quanto illa esset et amore et honore digna, quam Deus ipse amavit et dilexit primus, atque ita d'exit, ut unam ex universitate rerum sublimius evectam amplissimisque ornatum muneribus sibi adiunxerit matrem. Eius autem bonitatis in Nos beneficentiaeque complura et splendida testimonia, quae summa cum gratia, nec sine lacrimis recordamur, eandem in Nobis pietatem et fovunt amplius et vehementius incendunt. Per multa enim et varia et formidolosa quae incidierunt tempora, semper ad eam confugimus, semper ad eam intentis oculis cupidisque suspeximus; omnique spe et metu, lactitiis et acerbitatibus, in sinu eius depositis, haec fuit assidua cura, orandi ab ea, Nobis vellet benigna in modum matris per omne tempus adesse et illud impetrare eximium, posse Nos ei virissimae deditissimae filii voluntatem probare. — Ubi deinde arcano providentis Dei consilio est factum, ut ad hanc Besti Petri Cathedram, ad ipsam videlicet Christi personam in eius Ecclesia gerendam, assumere mur, tum vero ingenti muneris gravitate commoti, nec ulla sustentati fiducia virtutis Nostrae, subsidia divinae opis, in materna Virginis beatissimae fide, impensiore studio flagitare contendimus. Spes autem Nostra, gestit animus proferri, quum in omni vita, tum maxime in supremo Apostolatu fugendo, evel in rerum nunquam non habuit fructum vel levementum. Ex quo spes eadem Nobis multo nunc surgit erectior ad plura maioraque, auspice ille et conciliatrice, expetenda, quae pariter saluti christiani gregis atque Ecclesiae gloriae felicibus incrementis proficiant. — Est igitur

reco opportuneque, Venerabiles Fratres, quod incitamenta quaedam universis filiis Nostris, renovata per vos hortatione, adhibeamus, ut octobrem proximum, Dominae nostrae et Reginae augustae a Rosario sacrum, vividiore pietatis solertia, quam necessitates ingravescentes exposcunt, studeant celebrare.

Quam nullis et quibus corruptelarum modis nequitia a seculi eo fallaciter connitatur ut christianam fidem et, quae ipsam nutrit motuetque in fructus, observantiam divinae legis, debilitet ac prorsus evellat ex animis, iam patet nimium; iamque passim dominicus ager, telerrima velut afflatus lue, ignorantiae fidei, erroribus, vitiiis prope modum silvescit. Quod vero ad cogitandum acerbius est, improbitati tam arroganti et noxiae tantum adest ut frena injecta aut iustae sint poenae impositae ab illis qui pessunt maximeque debent, ut immo saepius ex ipsorum vel socordia vel patrocinio egeri spiritus videantur. Inde est cum causa dolendum de publicis doctrinarum et artium palaestris sic delicta operi constitutis, in quibus nomen conticescat aut vituperetur Dei; dolendum de impudentiore in dies licentia quidlibet in vulgus edendi, quidlibet declamandi Christo Deo et Ecclesiae probrosam; neque ea minus dolenda consueti in multis remissio et desidia catholicae professionis, quae si non aperta est a fide defectio eo certe erasura procliviter est, cum fide nihil iam vitae habitu congruente. Quam qui perpendat maximarum rerum confusionem et labem, non ei profecto fuerit mirum, si late gentes divinae animadversionis pondere ingemiscant afflictas, metuque graviorum calamitatum anxiae, trepidae teneantur.

Iamvero ad violatum Dei numen placandum, ad eamque afferendam quae misere laborantibus opus ost sanationem, nihil sane valuerit melius quam pie perseveranterque precandi officium, modo sit cum studio et actione christianae vitae coniunctum: quod utraque in parte ducimus per *mariale Rosarium* polissime assequendum. — Ab ipsa rei sitis cognita origine, quam praecelera monumenta illustrant et commemoravit us Ipsi non semel, praepotens vis eius laudatur. Quo enim tempore Albigenium secta, integritatis fidei morumque specie quidem faultrix, re vera perturbatrix pessima et corruptrix, pugnavit multis gentibus erat exitio, in eam consceleratasque factiones pugnavit Ecclesia, non copiis neque armis, sed interposita praecipue sacratissimi Rosarii virtute, cuius ritum ipsi Dominico patri Deipara tradidit propagandum; atque ita de omnibus magnifice victrix, suorum saluti, tum per eam, tum per similes deinceps procellas, exitu semper glorioso consulit. Quosobrem in hoc rerum et hominum cursu quem conquerimur, luctuosum religioni, perniciosissimum rei publicae, pari omnes pietate sanctam Dei Genitricem communiter impiorare, exoraro oportet, ut eandem eius Rosarii virtutem secundum vota laetetur experti. — Enimvero quum precando confugimus ad Mariam, ad Matrem Misericordiae confugimus, ita in nos affectam, ut qualicumque necessitate, ad immortalis praesertim vitae adeptionem, prememur, illico nobis et ultro, ne vocata quidem,

praesto sit semper, atque de thesauro largiatur illius gratiae qua inde ab initio donata est plena copia a Deo, digna ut eius mater existeret. Haec scilicet gratiae copia, quae in multis Virginis laudibus est praeclearissima, longe ipsa cunctis hominum et angelorum ordinibus antecellit, Christo una omnium proxima; *Magnam enim est in quolibet sancto, quando habet tantum de gratia quod sufficit ad salutem multorum; sed quando haberet tantum, quod sufficeret ad salutem omnium hominum de mundo, hoc esset maximum; et hoc est in Christo et in Beata Virgine* (1). Ei nos igitur, quum gratia plenam angelico praeconio salutamus, eandemque iteratam laudem in coronas rite connectimus, dici vix potest quam gratum optatumque fecerimus: toties enim a nobis memoria quasi excitatur tum dignitatis eius excelsae, tum in aetate a Deo per ipsam humani generis redemptionis; unde etiam commemorata pendet divina et perpetua necessitudo, qua ipsa cum Christi gaudiis et doloribus, opprobriis et triumphis tenetur in regendis hominibus iuvandisque ad aeterna. Quod si Christo benignissimè placuit tantam nostri praeferre similitudinem; sequo hominis filium atque adeo fratrem nostrum dicere et praebere, quo festator sua in nos misericordia patesceret, *Debit per omnia fratribus similari, ut misericors fieret* (2); Mariae non aliter, ex eo quod Christi Domini eiusdemque fratris nostri electa est mater hoc supra matres omnes singulare inditum est, ut misericordiam nobis proderet effunderet suam. Id praeterea si debemus Christo quod nobiscum ius sibi primum quodammodo communicavit, Deum vocandi patrem, eidem similiter debemus communicatum amatissimae ius, Mariam vocandi et habendi matrem. Quando autem natura ipsa nomen matris fecit dulcissimum, in eoque exemplar quasi statuit amoris teneri et providentis, lingua quidem haud satis eloqui potest, at probe sentiunt piorum animi, quanta in Maria insideat benevolentis actuosaeque caritatis flamma, in ea nimirum, quae nobis, non humanitas, sed a Christo est mater. Atque multo illa magis nostra omnia habet cognita et perspecta; quibus ad vitam indigeamus praesidiis, qua impendant publice privatim pericula, quibus in angustiis in malis versemur, quam in primis sit acris cum accerrimis hostibus de salute animae dimicatio: in his autem aliisve asperitatibus vitae, multo ipsa potest largius, et vehementius exoptat, solatium, robur, auxilia omne genus carissimis filiis affere. Itaque ad Mariam non imide, non remisse adeamus, per illa obscrescentes materna vincula quibus cum Iesu itemque nobiscum coniunctissima est; praesentem eius opem quo precationis modo significavit ipsa et per acceptum habet, religiosissime invocemus: tum erit merito in tutela optimae matris securis laetisque animis conquiescendum.

Ad hanc Rosarii commendationem ex precatione ipsa profectam, accedit in eodem insit facilis quidem usus ad summa fidei christianae capita suadenda animis et inculcanda: quae quidem alia est

(1) S. Th. op. VIII super salut. angelica.—(2) Hebr. II, 17.

nobilissima commendatio.—Est enim maxime ex fide quod homo recte certeque gradus facit ad Deum, eiusque unitus maiestatem immensam, imperium in omnia, summam potentiam, aspicientiam, providentiam discit mente et animo revereri: *Crederet enim oportet accedentem ad Deum quia est, et inquirentibus se remunerator sit* (1). Quoniam porro aeternus Dei Filius humanitatem suscepit, praerulitque nobis et adest velut via, veritas, vita, idcirco fides nostra praeterea compectatur necesse est Trinitatis divinarum personarum augustae et Unigenae Patris hominis facti alta mysteria: *Haec est vita aeterna, ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti Iesum Christum* (2). Per magno quidem beneficio donavit nos Deus, quum fide haec santa donavit: cuius munere non solum supra humana erigimur, tamquam speculatores effecti et consortes divinae naturae, sed habemus hoc amplius causam praestantis meriti ad praemia caelestia; proptereaque spes nostra aliter et confirmatur, fore si quando ut Deum, non iam per adumbratas rerum imagines, sed aperto in lumine contingat intueri ipsum ipsoque frui ultimo bono perpetuum. At vero christianus homo tam variis distinctur vitae curis tamque evagatur facile ad levia, ut, nisi crebra admonitio succurrat, quae maxima et per necessaria sunt oblivione lenta dediscat, ob eamque causam eius obliquescat atque etiam intercidat fides. Quae nimis magna ignorantiae pericula ut a filiis suis Ecclesiae prohibeat, nulla sane vigilantiae diligentiaeque praetermittit consilia neque ultimum est fidei adiumentum quod ex mariali Rosario petere consuevit. Quippe in eo, cum pulcherrima fructuosaque prece certo ordine continuata, recolenda succedunt et contemplanda praecipua religionis nostrae mysteria: illa primum quibus *Verbum caro factum est*, et Maria, virgo integras et mater, materna illi officia sancto cum gaudio praestitit; tum Christi dolentis aegritudinis, cruciatu, supplicium, quorum pretio salus generis nostri peracta, tum eiusdem plena gloriae mysteria, et de morte triumphus, et ascensus in caelum et demissus inde divinus Spiritus, atque Mariae sideribus receptae splendida claritudo: denique cum gloria Matris et Filii consociata caelium omnium gloriae sempiterna.—Haec rerum plane admirabilium contexta series in fidelium mentes frequenter assidueque revocatur, et fere in conspectu explicata proponitur: id quod Rosarium sanctis et lentibus aspergit animos nova semper quaedam pietatis dulcedine, perinde efficiens et movens quasi vocem ipsam excipient indulgentissimae Matris, eadem aperientis mysteria multaque salutariter alloquentis.—Quare non id nimis affirmatum videbitur, quibus et locis et familiis et gentibus honorem pristinum marialis Rosarii consuetudo retinet, nullam ibi iacturam fidei ab ignorantia pestiferisque erroribus metuendam.

Sed alia non minus praestat, quam Ecclesia filiis suis magnopere a Rosario quaerit, utilitas; ea est, ut ad fidei sanctae normam et

(1) Hebr. XI, 6.—(2) Ioann. XVII, 3

praescripta vitam moresque suos diligentius componant. Si enim, ut omnes tenent divinum effatum: *Fides sine operibus mortua est* (1), eo quia fides vitam ducit a caritate caritas autem in uberitatem exit sanctarum actionum; nihil profecto emolumenti ad aeterna christianus homo percipitur erit ex fide sua, nisi rationem vitae secundum eam direxerit: *Quid proderit, fratres mei, si fidem quis dicat se habere, opera autem non habeat! numquid poterit fides salutare eum?* (2) Istud immo hominum genus reprehensionem Christi iudicis multo gravioram incurret, quam qui christianae fidei disciplinaeque sint misere ignari; qui non, ut illi perperam, aliter credunt, aliter vivunt verum quia carent Evangelii lumine, habent ideo quosdam excusationem aut minorem sunt certe in noxa. — Quo igitur fides quam profiteremur consentanea fructu in laetitia melius florescat, simul ex mysteriis ipsis quae mens considerando persequitur, ad virtutum proposita mire animus inflammatur. Opus nempe salutarum Christi Domini, quae nobis eminet ac nitet in omnes partes exemplum! Magnus omnipotens Deus, urgente in nos nimia caritate, ad infirmi hominis conditionem sese extendit; nobiscum velut unus de multis versatur, amice colloquitur, singulos et turbam ad omnem erudit: docetque iustitiam, excellens sermone magister, auctoritate Deus. Omnibus omnino se dat beneficium; e morbis corporum relevat languentes, morbisque animorum gravioribus paterna medetur miseratione: quos vel aeterna exercet vel sollicitudinum moles fatigat, eos in primis blandissime compellat et vocat: *Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos* (3). Tum ipse interquiescentibus nobis in complexu suo, de illo spirat mystico igne quem ad homines detulit, deque sui mansuetudine animi ac submissione benigne insinuat, quorum usu virtutum nos optat verae solidaeque pacis, cuius est auctor participes: *Discite a me, quia mitis sum et humilis corde, et incensatis requiem animabus vestris* (4). Sed ipse tamen, pro ea sapientiae caelestis luce et insigni beneficiorum copia quibus homines demereri debuerat, hominum subitodia iniuriasque atrocissimas, atque sanguinem et spiritibus cruci suffluxu profudit, nihil spectans iniuriam quam ut illis pariet sua morte vitam. — Tanta peramentis Re-emptoris nostri monumenta carissimas nequam fieri potest ut quispiam attenta secum cogitatione repudet et commentetur, neque grata adversus eum voluntate exardescat. At verius probatae vitae fidei tantum efficit ut illuminata hominis mente et animo vehementer impulso, totum prope rapiat ad ipsius Christi vestigia per omne discrimen sectanda, ad eam usque Paulo dignam obstationem: *Quis ergo nos separabit a caritate Christi? tribulatio, an angustia, an fames, an nuditas, an periculum, an persecutio, an gladius?*... (5) *Vico autem iam non ego, vici vero in me Christus* (6).

(1) Iac. II, 20. — (2) Iac. II 14. — (3) Matth. XI, 28. — (4) Ib. 29. — (5) Rom. VIII, 35. — (6) Gal. II, 20.

Ne vero ad exemplo quae Christus, homo idemque Deus, de se exhibet sane quam maxima, nativae nos inaequillitatis conscientia absterriti deficiamus, una cum mysteriis eius mysteria Matris sanctissimae habemus oculis mentis ad contemplantum oblata. E regia Davidis stirpe est ea quidem progenita, cui tamen nihil iam est reliquum de maiorum vel opibus vel amplitudine, quae vitam in obscuro agit, humi in opplo, humiliori in tecto, recessu ipsa et rei f. m. l. hisrit tenitate eo contenta magis quod libere potest animo se tollere ad Deum eidemque summo desideratissimo bono penitus adhaerere. Atqui est cum ipsa Dominus, qui in complet et beata gratia sua; ipsaque, ablati caelesti nuntio, designatur, ex qua, virtute agente Spiritus Sancti, expectatus ille Servator gentium nostra in humanitate sit proditurus. Celsissimum dignitatis gradum quanto plus ea micatur et muneri triovit notendi misericordique Deo, tanto sa, nullius sibi conscia virtutis deprimit humilias, seque Dai ancillam, eius dum fit mater, prompto animo edicit et devovet. Quod autem pollicita sancte est, id sacris sancte praestat, iam tum perpetua cum Iesu filio, ad gaudia, ad lacrimas, commuone vitae instituta. Sic tale festigium gloriae, ut nemo alius nec homo, nec angelus, obtinebit, quia cum ipsa nemo erit virtutum promeritis conferendus; sic eam superi et mundani regni manet corona, quod invicta futura sit regina martyrum; sic in caelesti Dai civitate per aeternitatem omnem coronata assidebit ad Filium, quod constantem per omnem vitam, constantissime in Calvaria, redundantem tristitia calicem sit cum illo exhaustura. — Ecce autem in Maria virtutis omnis exemplar vere bonus et providens Deus constituit nobis aptissimum: eamque oculis et cogitatione intueates, non ari nos, quasi divini numinis fulgore perstricti, respondemus, sed ex ipsa affecti commuati propinquitate naturae, fidentius ad imitationem enituntur. Cui studio si nos, ea maxime adjuvante, totos dedideremus, licebit profecto virtutis tantae sanctitatisque lineamenta saltem exprimeret, et quam admirabiliter tenuit ad omnia Dai consilia aequabilitatem vitae, referentes, ipsam licebit subsequi ad caelum! — Jam nos peregrinationem eo susceptam quamvis aspera multisque sit difficultatibus impedita, animo se fortiterque insistamus; neve molestiam inos et laborem cessemus londere ad Mariam suppliciter manus in eas Ecclesiae voces: *Ad te suspiramus genentes et flentes in hac luctuarum valle... illos tuos misericordes oculos ad nos converte; Vitam praesta puram, iter paratam, ut videntes Iesum, semper colluctemur* (1). At illa, quae, tametsi nullam in se passa, debilitatem naturae nostrae infirmitatemque pernosuit, quaeque matrum omnium est optima et studiosissima, quam nobis opportune prolixoque subveniet, quanta et caritate reficiet et virtute firmabit. Per iter euntibus, divina Christi sanguine et Mariae lacrimis consecratam, certus erit nobis nec difficilis exitus ad societatem quoque beatissimae eorum gloriae fruendam.

(1) Ex auct. liturg.

Ergo Rosarium Mariae Virginis, in quo apte utiliterque habentur coniuncta et eximia precationis formula et idoneum fidei conservandae instrumentum et insigne specimen perfectae virtutis, dignum plane est quod veri nominis christianis sit frequenter in manibus piaque recitatione et meditatione colatur.—Haec autem commendata singulariter volumus et *Consociatiōni*, quam nuper etiam laudavimus egitimusque probavimus, a *Sacra Familia* appellatam. Si quidem illud Christi Domini mysterium, quod vitam intra parietes Nazarethanae domus tacitam abditamque diu transegerit, eidem Consociatiōni dat causam, ita ut ad exemplar Familiae sanctissimae divinitus constitutae sese christianae familiae curent sedulo conformare, iam eius perspicua est cum Rosario singularis quaedam coniunctio; qua praesertim attinet ad mysteria gaudiorum, in eo ipso conclusa quum Iesus, post declaratam in templo sapientiam suam, cum Maria et Iosepho venit Nazareth et erat subditus illis, cetera quasi instruens mysteria, quae hominum doctrinam et redemptionem propius efficiant. Quare videant Consociati omnes quam sit suum, cultores Rosarii atque etiam propagatores sese diligentes praebere.

Quantum est ex Nobis, rata firmaque habemus saepe indulgentiae munera, superioribus annis concessa, eorum gratia qui octobrem mensem rite ad ea ipsa praescrita egerint: vestrae autem, Venerabiles Fratres, auctoritati et sollicitiae valde tribulimus, ut par atque antea in catholicis gentibus caleat religio et contentio sancta ad Virginem, Christianorum Adiutricem, Rosarii praee colendam.—At vero unde exorsa est exhortatio Nostra inde placet ad exitum pergat, iterum apertiusque testando quem fovemus erga magnam Dei Genitricem animam et memorem beneficiorum et spei plenam laetissimae Suffragia christiani populi ad eius aras piētissime supplicantis aequae rogamus Ecclesiae causa, tam adversis turbulentisque iactatae temporibus, aequae rogamus causa Nostra, qui devexa aetate, defessi laboribus, difficillimis rerum restricti angustiis, nullis hominum fulti subsidiis, ipsius gubernacula Ecclesiae tractamus. Nempe in Maria, potente et benigna matre, spes Nostra exploratior quotidie augebit, iucundius arridet, Cuius deprecationi si plurima aequae praecleara beneficia a Deo accepta referimus, id quoque effusiora gratia referimus quod iamiam detur quinquagesimum diem anniversarium attingere ex quo sumus episcopali ordine consecrati. Magnum sane hoc est respicientibus tam diturnum pastoralis muneris spatium, quantum praecipue, quotidiana sollicitudine agitarum, adhuc impendimus christiano gregi universo regendo. Quod Nobis in spatio ut est hominum vita, ut sunt christi et Matris mysteria, nec defuerunt gaudiorum causae et plures, acerbaeque admixtae sunt causae dolorum, gloriandi in Christo praemiis quoque delatis: aequae Nos omnia, demissa Deo aequaliter mente gratoque animo, convertere ad Ecclesiae bonum et ornamentum studuimus. Nunc iam, nec enim dissimiliter reliqua vita decurret, si vel nova affulgeant gaudia vel impendant dolores, siqua gloria accessura sint decora, eodem Nos

mente eodemque animo constantes, et gloriam unice appetentes a Deo caelestem, davidica illa iuvabunt: *Sit nomen Domini benedictum: Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam* (1). Equidem a filiis Nostris, quorum in Nos videmus studia tam pie et benevole incensa, potius quam gratulationes et laudes, summus Deo optimo grates precesque et vota magnopere expectamus; maxime lactati si hec Nobis impetrent, ut quantum virium et vitae supersit, quantum resideat auctoritatis et gratiae, tantum Ecclesiae omnino accidat selutare, in primis ad infensos et devios, quos iam dudum vox Nostra invitat, reducendos reconcilians. Omnibus autem dilectissimis filiis, ex proxima, Deo donante, faustitate et laetitia Nostra, iustitiae, pacis, prosperitatis, sanctimoniae, bonorum omnium affluentia munera: hoc paterna caritate a Deo adprecamur, hoc eloquiis eius commemoremus: *Obaudite me... et quasi rosa plantata super rivus aquarum fructifescite: quasi Libanus odorem suavitatis habete. Florete flores quasi litium, et date odorem et frondete in gratiam, et collaudate canticum et benedicite Dominum in operibus suis. Date nomini eius magnificentiam, et conflimini illi in roce laborum vestrorum et in canticis et citharis... in omni corde et ore collaudate et benedicite nomen Domini* (2).

Quibus consiliis et optatis si forte illuserint nefarii homines, qui quaecumque ignorant, blasphemant, parcat illis clementer Deus; ut ipse autem propitius, exorante sacratissimi Rosarii Regina, obsecundet, habeat aspiciam, Venerabiles Fratres, idemque pignus benevolentiae Nostrae, Apostolicam benedictionem, quam singulis vobis et clero populoque vestro peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die vii Septembris anno mdcccxcii, Pontificatus Nostri quintodecimo.

LEO PAPA, XIII.

(1) Psalm. CXII, 2 y CXIII, 2.—(2) Eccli. XXXIX, 47-50, 41.

